

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344060256/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Unge, blanke Hjerter . . . som nymøntede Guldpenge . . . midt i Parises Gadeskarn og Vintermørke. Et Steds fra Pyrenæerne eller Karpatherne, fra Bøhmen, Holland, Danmark, Norden; fra en hjemlig Krog af Verden, hvor Forundringen endnu kan brede sig nogle nysgærrige Mile, gro sig bred under de høje Fjælde. Næppe er de i Paris, før de begynder at kore, som om de ejede Verden; og de pakker deres Violiner ud i en fjærn og billig Forstad, Nabo til de gamle Forskansninger, til Taagen og Markerne. Øvelser, Toneløb i uendelige Etager stiger mod Himlen, trodsigere end Babels Taarn og Tinder. Men Begivenheden, det Nyr, behøver kun at ryste sin Tamburin – og de klatrer op i Drosker og paa Omnibustage, og deres Tal er Hærskarer.

Unge, blanke Hjerter midt i Gadesølet, tindrende omkap med Lygterne og Stjærnerne.

Men det var ingen af disse, der kunde sejre i Paris, hvor det er Kvinden, der raader – efter hvad man paastaar. Nej, den, som en Pariserinde aldrig evnede at modstaa, og som hun, med alle hans Unoder, foretrak endog for korrekte Franskmænd – det var Ladislas, en Ud-lænding, Yankee, der talte alle Sprog med samme Foragt, ung vistnok, men hverken *blank* eller *Hjærte*, nej saa rusten som et rustent Søm.

Da jeg sad i Kaféen skraas for Théâtre Français, og Lysene netop var tændte, kunde jeg gennem de øverste Vinduer skimte Aftenen derude i de vaade Gader som en ren, mørkblaa Tone. Hvert Øjeblik standsede en Droske foran Kaféens Døre, og nordiske Herrer og Damer i al deres Flitter og Puds, under Vejs til Teatret, bruste herind for at sluge en Mundfuld Kaffe og plyndre de forrevne og lasede Aviser hjemme fra for en Smule Sjæl. Det var Kaféen, hvor Napoleon skal have spillet Skak for sin Berømmelses Dage, og hvor nu Nordboere af alle tre Dialekter – som Trækfugleflokke paa et Skær i det tumlende Hav – har slaet sig ned, graadige efter den nyeste Post og den sid-